

VRHOVNO SODIŠČE
REPUBLIKE SLOVENIJE

Evidenčna številka: VS1015152

Datum odločbe: 18.06.2015

Opravilna številka II.stopnje: Sodba UPRS I U 294/2015

Senat: Martina Lippai (preds.), Brigita Domjan Pavlin (poroč.), Peter Golob

Področje: PRAVO VIZUMOV, AZILA IN PRISELJEVANJA

Institut: mednarodna zaščita - predaja odgovorni državi članici - sprejem odgovornosti za obravnavo prošnje - ustavitev postopka zaradi samovoljne zapustitve azilnega doma - nedopustnost predaje prosilca drugi državi članici - sistemska pomanjkljivost v zvezi z azilnim postopkom in pogoji za sprejem prosilcev v drugi državi članici - obrnjeno dokazno breme

Zveza: Uredba (EU) št. 604/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne

26. junija 2013 o vzpostavitvi meril in mehanizmov za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, ki jo v eni od držav članic vloži državljan tretje države ali oseba brez državljanstva (Dublinska uredba III) člen 3, 3/2, 17. ZMZ člen 56.

Jedro

V obravnavani zadevi je bil, kot utemeljeno opozarja tožena stranka v pritožbi, postopek (na podlagi drugič vložene prošnje za mednarodno zaščito) ustavljen, ker je tožnik samovoljno zapustil azilni dom, in ne zato, ker bi umaknil prošnjo. Tožnik tudi ne zatrjuje, da bi ta sklep o ustavitvi postopka z dne 20. 6. 2014 izpodbijal. Po presoji Vrhovnega sodišča samovoljne zapustitve azilnega doma, ki ima za posledico ustavitev postopka, ni mogoče šteti kot dejanje umika prošnje v smislu 56. člena ZMZ, ki dopušča ponovno prošnjo v smislu te določbe le v primeru izrecnega umika. Predvsem pa tožnik ni vložil zahtevka za uvedbo ponovnega postopka, o katerem mora najprej odločiti pristojni organ (tožena stranka), saj je odobritev vložitve ponovne prošnje za mednarodno zaščito procesna predpostavka za vložitev ponovne prošnje in s tem seveda njeno nadaljnjo obravnavo kot take.

Prav tako ni pravne podlage za stališče sodišča prve stopnje, da bi morala tožena stranka obravnavati tožnikovo prošnjo oziroma je postala odgovorna država članica, ker je prevzela odgovornost za obravnavo tožnikove prošnje, v Dublinski uredbi III. Ker, kot je bilo pojasnjeno, tožena stranka tožnikove prošnje z dne 24. 12. 2013 ni obravnavala po vsebini (postopek je bil ustavljen s sklepom z dne 20. 6. 2014, ker je tožnik samovoljno zapustil azilni dom), je torej ni obravnavala niti v smislu določbe 17. člena Dublinske uredbe III in ni prevzela odgovornosti oziroma postala odgovorna država članica.

Drugi odstavek 3. člena Dublinske uredbe III določa, da kadar predaja prosilca v državo članico, ki je bila prvotno določena za odgovorno, ni mogoča zaradi utemeljene domneve, da v tej državi članici obstajajo sistemske pomanjkljivosti v zvezi z azilnim postopkom in pogoji za sprejem prosilcev, ki bi lahko povzročile nevarnost nečloveškega ali poniževalnega ravnanja v smislu člena 4 Listine Evropske unije o temeljnih

pravicah, država članica, ki izvede postopek določanja odgovorne države članice, še naprej preučuje merila iz poglavja III, da bi ugotovila, ali je mogoče določiti drugo državo članico kot odgovorno.

Tožnik je zatrjeval obstoj sistemskih pomanjkljivosti in pogojev za sprejem prosilcev, ki bi lahko zanj pomenili nevarnost nečloveškega ali poniževalnega ravnanja ter v potrditev predložil več poročil oziroma dokazov za svoje trditve. V takem primeru pa mora tožena stranka zaradi obrnjenega dokaznega bremena sama ugotoviti stanje glede teh okoliščin in šele nato odločiti o predaji.

Izrek

Pritožba se zavrne in se potrdi izpodbijana sodba.

Obrazložitev

1. Z izpodbijano sodbo (I. točka izreka sodbe in sklepa) je sodišče prve stopnje na podlagi 2., 3. in 4. točke prvega odstavka 64. člena Zakona o upravnem sporu (v nadaljevanju ZUS-1) ugodilo tožbi in sklep tožene stranke, št. 2142-326/2014/69 (1313-05) z dne 27. 1. 2015, odpravilo ter ji zadevo vrnilo v ponoven postopek. Istočasno je s sklepom (II. točka izreka sodbe in sklepa) ugodilo tožnikovi zahtevi za izdajo začasne odredbe in odločilo, da se izvršitev izpodbijanega sklepa tožene stranke odloži do pravnomočne odločitve v tem upravnem sporu. Tožena stranka je z izpodbijanim sklepom z dne 27. 1. 2015 odločila, da Republika Slovenija ne bo obravnavala prošnje za mednarodno zaščito prosilca ..., roj. 1. 1. 1989 v kraju ..., državljan Afganistana, saj bo predan Republiki Italiji, ki je odgovorna država članica za obravnavanje njegove prošnje za mednarodno zaščito.

2. Sodišče prve stopnje v obrazložitvi izpodbijane sodbe med drugim ugotavlja, da tožena stranka ni imela podlage, da bi na Republiko Italijo naslovila zahtevo za ponovni sprejem. Tožena stranka je namreč odločala o ponovni (tretji) tožnikovi prošnji z dne 5. 9. 2014 (postopek po prvih dveh prošnjah je bil obakrat ustavljen s sklepom). Odločanje o ponovni prošnji pa je posebej urejeno v 56. in 57. členu Zakona o mednarodni zaščiti (v nadaljevanju ZMZ), ki tak postopek določa tudi, če je bil predhodni postopek ustavljen. Če je namreč tožena stranka tožnikovo (drugo) prošnjo z dne 24. 12. 2013 obravnavala, je s tem postala odgovorna država članica. Izpodbijana odločitev je tako nezakonita zaradi napačne uporabe materialnega prava (Dublinske uredbe in ZMZ) glede določitve odgovorne države članice. Utemeljeni pa so tudi tožbeni ugovori glede obstoja sistemskih pomanjkljivosti v zvezi z azilnim postopkom in pogoji za sprejem prosilcev. Tožnik je namreč uveljavljal obstoj takih pogojev v Republiki Italiji in tožena stranka je svojo ugotovitev, da v Italiji ne gre za razmere, ki bi lahko pomenile nevarnost nečloveškega ali poniževalnega ravnanja, oprla le na dokument raziskave EASO in na okoliščino, da UNHCR o takih razmerah ne poroča. Zaradi napačne uporabe materialnega prava je tožena stranka nepopolno ugotovila dejansko stanje, saj iz izpodbijanega sklepa niti ni razvidno, ali in kako je upoštevala dokaze, ki jih je predložil tožnik v zvezi z azilnim sistemom v Italiji, saj se do njih ni opredelila.

3. Tožena stranka zoper navedeno sodbo vlaga pritožbo iz vseh pritožbenih razlogov ter Vrhovnemu sodišču predlaga, da izpodbijano sodbo spremeni tako, da tožbo zavrne, oziroma podrejeno, da izpodbijano sodbo razveljavi ter zadevo vrne sodišču prve stopnje v novo sojenje. Stališče, da se v primeru ustavitve postopka aktivira postopek ponovne prošnje, je napačno. Na podlagi prvega odstavka 56. člena ZMZ se ponovna prošnja aktivira samo na podlagi izrecnega umika. Tožena stranka pa tožnikove (druge) prošnje z dne 24. 12. 2013 ni obravnavala, ker je bil postopek ustavljen zaradi samovoljne zapustitve azilnega doma. Zato Slovenija tudi ni mogla postati odgovorna država članica, kot zmotno navaja sodišče. Poleg tega pa je tožnik v preteklem tednu že četrty samovoljno zapustil azilni dom in bil 5. 3. 2015 izpisan iz evidence nastanjenih, kar nakazuje na zlorabo postopka za mednarodno zaščito in izkazuje begosumnost. Glede pomanjkljivosti azilnega sistema pa meni, da se trenutna situacija, kar izhaja tudi iz sodbe Evropskega sodišča za človekove pravice (v nadaljevanju ESČP) Tarakhel proti Švici, na noben način ne more primerjati s situacijo v Grčiji v času izdaje

sodbe istega sodišča M.S.S. proti Belgiji in Grčiji. Vsa poročila, ki jih je tožnik predložil v zvezi z nastanitvenimi možnostmi, pa so bila izdana še pred izdajo sodbe v zadevi Tarakhel proti Švici (z dne 4. 11. 2014), torej je dokazna ocena ESČP v tej zadevi ključna tudi za presojo v obravnavani zadevi. Ker je ta sodba ESČP novejša od vseh člankov in poročil, ki jih je predložil tožnik, je torej v njej zajeto najnovejše stanje v Republiki Italiji. Do teh razmer se je ESČP opredelilo in transferjev v Republiko Italijo ni ustavilo. Tudi Evropska komisija je obravnavala trenutne razmere v Republiki Italiji v povezavi s sodbo Tarakhel proti Švici. Na sestanku je bilo poudarjeno, da so trenutne razmere v Republiki Italiji takšne, da se transferji lahko izvajajo normalno, posebej je bil določen le postopek, kadar gre za družine z majhnimi otroki ter posebej ranljive skupine prosilcev (v skladu z duhom sodbe ESČP).

4. Tožnik v odgovoru na pritožbo pritrjuje odločitvi prvostopenjskega sodišča in predlaga zavrnitev pritožbe.

5. Pritožba ni utemeljena.

6. V obravnavani zadevi je bilo z izpodbijanim sklepom odločeno na podlagi Uredbe (EU) št. 604/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o vzpostavitvi meril in mehanizmov za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, ki jo v eni od držav članic vloži državlján tretje države ali oseba brez državljanstva (Ur. l. EU, št. 180/31 z dne 29. 6. 2013, v nadaljevanju Dublinska uredba III). Ta v prvem odstavku 3. člena določa, da države članice obravnavajo vsako prošnjo za mednarodno zaščito državljána tretje države ali osebe brez državljanstva, ki prošnjo vloži na ozemlju katerekoli izmed članic, tudi na meji ali na tranzitnem območju. Prošnjo obravnava ena sama država članica, in sicer tista, ki je za to odgovorna glede na merila iz poglavja III. V prvem pododstavku drugega odstavka 3. člena pa določa, da kadar na osnovi meril iz te uredbe ni mogoče določiti nobene odgovorne države članice, je za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito odgovorna prva država članica, v kateri je bila prošnja vložena. Namen Dublinske uredbe je med drugim namreč tudi racionalizacija obravnavanja prošenj za mednarodno zaščito ter preprečitev zasičenosti sistema z obveznostjo obravnavanja prošenj, ki jih vlagajo isti prosilci v različnih državah članicah EU, onemogoča pa tudi tako imenovani forum shopping (izbiro države oziroma odločujočega organa).

7. Kot izhaja iz izpodbijane sodbe sodišča prve stopnje, izpodbijane odločbe tožene stranke in podatkov v spisu, med strankama pa tudi ni sporno, je tožnik v Republiki Sloveniji prošnjo za mednarodno zaščito vložil že tretjič. Prvič je prošnjo vložil 18. 12. 2012, ker pa je samovoljno zapustil azilni dom, je bil postopek s sklepom z dne 3. 5. 2013 ustavljen. Po tem je tožnik zaprosil za mednarodno zaščito tudi v Italiji in Švici in Švica ga je na podlagi Dublinske uredbe 15. 10. 2013 izročila italijanskim organom, ker se je v predhodnem dublinskem postopku Republika Italija izrekla za odgovorno državo članico. Italija mu je tudi izdala dovoljenje za bivanje za šest mesecev. Tožnik pa se je vrnil v Slovenijo in 24. 12. 2013 vložil prošnjo za mednarodno zaščito, postopek pa je bil s sklepom z dne 20. 6. 2014 spet ustavljen, ker je tožnik ponovno samovoljno zapustil azilni dom. Tretjič je prošnjo za mednarodno zaščito, ki je predmet tega upravnega spora, vložil 5. 9. 2014 in tožena stranka je z v tem upravnem sporu izpodbijanim sklepom odločila, da njegove prošnje ne bo obravnavala, saj bo predan Republiki Italiji, ki je odgovorna država članica za obravnavanje njegove prošnje za mednarodno zaščito. Dne 6. 10. 2014 je tožena stranka posredovala pristojnemu organu Republike Italije prošnjo v obliki standardnega obrazca za ponovni sprejem (v skladu z (b) točko prvega odstavka 18. člena Dublinske uredbe III) in ker ni prejela odgovora, je v skladu z 22. členom Dublinske uredbe III Italija sprejela zahtevo in posledično obveznost za sprejem tožnika. S tožnikom pa je bil v ta namen 15. 12. 2014 glede določanja odgovorne države članice opravljen razgovor v skladu s 5. členom Dublinske uredbe III.

8. Tudi po presoji Vrhovnega sodišča v obravnavani zadevi, kot utemeljeno opozarja tožena stranka v pritožbi, tožena stranka tožnikove drugič vložene prošnje za mednarodno zaščito z dne 24. 12. 2013 ni obravnavala po vsebini, saj je samovoljno zapustil azilni dom, in torej ni sprejela odgovornosti za obravnavo njegove prošnje niti po ZMZ niti po drugem odstavku 17. člena Dublinske uredbe III, kot sicer zmotno navaja sodišče v izpodbijani sodbi in v zvezi s tem očita toženi stranki zmotno uporabo materialnega prava.

9. Po presoji Vrhovnega sodišča v obravnavani zadevi niso izpolnjeni pogoji za obravnavanje tožnikove prošnje z dne 5. 9. 2014 kot ponovne prošnje, določene v prvem odstavku 56. člena ZMZ.

10. V poglavju „Posebni postopki“ v 56. členu ZMZ ureja ponovno prošnjo. V prvem odstavku 56. člena je določeno, da državljani tretje države ali oseba brez državljanstva, ki ji je bila v Republiki Sloveniji pravnomočno zavrnjena prošnja iz prvega odstavka 40. člena tega zakona ali je prošnjo izrecno umaknila, ali državljani tretje osebe ali oseba brez državljanstva, ki ji je bila pravnomočno zavrnjena prošnja iz petega odstavka 105. člena tega zakona, ali je bil ta postopek ustavljen, lahko vložijo ponovno prošnjo samo, če ob vložitvi zahtevka iz prvega odstavka 57. člena tega zakona predloži nove dokaze ali navede nova dejstva, ki bistveno povečujejo verjetnost, da izpolnjuje pogoje za priznanje mednarodne zaščite. Predvsem pa mora prosilec prej v skladu s prvim odstavkom 57. člena ZMZ pri pristojnem organu vložiti zahtevek za uvedbo ponovnega postopka. O tem zahtevku odloči pristojni organ, ki (če so izpolnjeni pogoji) s sklepom dovoli vložitev ponovne prošnje (tretji odstavek 57. člena ZMZ).

11. V obravnavani zadevi je bil, kot utemeljeno opozarja tožena stranka v pritožbi, postopek (na podlagi drugič vložene prošnje za mednarodno zaščito) ustavljen, ker je tožnik samovoljno zapustil azilni dom, in ne zato, ker bi umaknil prošnjo. Tožnik tudi ne zatrjuje, da bi ta sklep o ustavitvi postopka z dne 20. 6. 2014 izpodbijal. Po presoji Vrhovnega sodišča samovoljne zapustitve azilnega doma, ki ima za posledico ustavitev postopka, ni mogoče šteti kot dejanje umika prošnje v smislu 56. člena ZMZ, ki dopušča ponovno prošnjo v smislu te določbe le v primeru izrecnega umika. Predvsem pa tožnik ni vložil zahtevka za uvedbo ponovnega postopka, o katerem mora najprej odločiti pristojni organ (tožena stranka), saj je odobritev vložitve ponovne prošnje za mednarodno zaščito procesna predpostavka za vložitev ponovne prošnje in s tem seveda njeno nadaljnjo obravnavo kot take (tako tudi npr. sodba Vrhovnega sodišča I Up 139/2010 z dne 8. 7. 2010, prim. tudi I Up 384/2013 in I Up 298/2013).

12. Prav tako ni pravne podlage za stališče sodišča prve stopnje, da bi morala tožena stranka obravnavati tožnikovo prošnjo oziroma je postala odgovorna država članica, ker je prevzela odgovornost za obravnavo tožnikove prošnje, v Dublinski uredbi III. Ker, kot je bilo pojasnjeno, tožena stranka tožnikove prošnje z dne 24. 12. 2013 ni obravnavala po vsebini (postopek je bil ustavljen s sklepom z dne 20. 6. 2014, ker je tožnik samovoljno zapustil azilni dom), je torej ni obravnavala niti v smislu določbe 17. člena Dublinske uredbe III in ni prevzela odgovornosti oziroma postala odgovorna država članica.

13. V prvem odstavku 17. člena Dublinske uredbe III je namreč določeno, da se z odstopanjem od člena 3(1) lahko vsaka država članica odloči, da obravnava prošnjo za mednarodno zaščito, ki jo v njej vložijo državljani tretje države ali oseba brez državljanstva, tudi če tako obravnavanje ni njena odgovornost glede na merila iz te uredbe. Država članica, ki se odloči, da bo prošnjo za mednarodno zaščito obravnavala v skladu s tem odstavkom, postane odgovorna država članica in prevzame obveznosti v zvezi s to odgovornostjo (drugi pododstavek prvega odstavka 17. člena). Gre za tako imenovano suverenostno klavzulo, to je diskrecijsko pravico države, da bo obravnavala prošnjo za azil in ji ni treba razlagati, zakaj se je odločila, da jo bo obravnavala kljub temu, da je po merilih za obravnavo prošnje odgovorna druga država članica (kar je že pojasnilo Vrhovno sodišče v več zadevah npr. I Up 40/2014 in I Up 276/2014).

14. Glede na navedeno je neutemeljen očitek sodišča prve stopnje toženi stranki o napačni uporabi materialnega prava (17. člena Dublinske uredbe III in 56. člena ZMZ).

15. Ker torej tožena stranka tožnikove prošnje z dne 24. 12. 2013 ni obravnavala, ampak je bil postopek ustavljen, ker je tožnik samovoljno zapustil azilni dom, in ker tudi ni mogoče slediti stališču sodišča prve stopnje, da je prevzela odgovornost za obravnavo njegove prošnje, kot je bilo že obrazloženo, je glede na to, da je Republika Italija prevzela odgovornost za obravnavo tožnikove prošnje, odločila, da njegove prošnje z dne 5. 9. 2014 ne bo obravnavala, ker bo predan Republiki Italiji.

16. Vendar pa drugi odstavek 3. člena Dublinske uredbe III tudi določa, da kadar predaja prosilca v državo

članico, ki je bila prvotno določena za odgovorno, ni mogoča zaradi utemeljene domneve, da v tej državi članici obstajajo sistemske pomanjkljivosti v zvezi z azilnim postopkom in pogoji za sprejem prosilcev, ki bi lahko povzročile nevarnost nečloveškega ali poniževalnega ravnanja v smislu člena 4 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah, država članica, ki izvede postopek določanja odgovorne države članice, še naprej preučuje merila iz poglavja III, da bi ugotovila, ali je mogoče določiti drugo državo članico kot odgovorno (drugi pododstavek drugega odstavka). Kadar predaja v skladu s tem odstavkom ni mogoča v nobeno državo članico, določeno na podlagi meril iz poglavja III, ali v prvo državo članico, v kateri je bila vložena prošnja, država članica, ki izvede postopek določanja odgovorne države članice, postane odgovorna država članica (tretji pododstavek drugega odstavka).

17. Po presoji Vrhovnega sodišča iz zgoraj citirane določbe drugega odstavka 3. člena Dublinske uredbe III izhaja zaveza, saj ta določba nalaga državi obveznost, da prosilca ne vrača v državo članico, v kateri obstajajo take sistemske pomanjkljivosti in taki pogoji za sprejem. Skupni evropski azilni sistem je sicer zasnovan na domnevi medsebojnega zaupanja, da vse države, ki sodelujejo v njem, spoštujejo temeljne pravice, vključno s pravicami, ki temeljijo na Ženevski konvenciji in Evropski konvenciji o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin (v nadaljevanju EKČP). Seveda pa ima lahko tak sistem pri delovanju v določenih državah članicah težave in pomanjkljivosti. V nekaterih državah lahko obstaja resna nevarnost, da bo prosilec obravnavan na nečloveški ali ponižujoč način, zato je domneva, da bo prosilec v vsaki državi obravnavan v skladu s pravicami iz Listine EU o temeljnih pravicah, Ženevske konvencije in EKČP, izpodbojna (tako tudi npr. sodba Vrhovnega sodišča I Up 276/2014 z dne 11. 9. 2014). Za odločanje po tej določbi je torej treba najprej ugotoviti eventualen obstoj utemeljenih domnev, da v državi članici, ki je določena za odgovorno za obravnavo, obstajajo sistemske pomanjkljivosti oziroma pogoji za sprejem prosilcev, ki bi lahko povzročili nevarnost nečloveškega ali poniževalnega ravnanja. Obstoj sistemskih pomanjkljivosti oziroma takih pogojev pa je tožnik zatrjeval, kar niti ni sporno.

18. Tožnik je zatrjeval obstoj sistemskih pomanjkljivosti in pogojev za sprejem prosilcev, ki bi lahko zanj pomenili nevarnost nečloveškega ali poniževalnega ravnanja ter v potrditev predložil več poročil oziroma dokazov za svoje trditve. V takem primeru pa mora tožena stranka zaradi obrnjenega dokaznega bremena sama ugotoviti stanje glede teh okoliščin in šele nato odločiti o predaji (tako tudi npr. sklep Vrhovnega sodišča I Up 253/2014 z dne 21. 8. 2014), na kar utemeljeno in pravilno opozarja sodišče prve stopnje v izpodbijani sodbi.

19. Neutemeljen pa je pritožbeni ugovor tožene stranke, da, ker so bila vsa poročila, ki jih je tožnik predložil v zvezi z nastanitvenimi možnostmi prosilcev v Italiji, izdana še pred izdajo sodbe ESČP v zadevi Tarakhel proti Švici (z dne 4. 11. 2014), v kateri je ESČP naredilo dokazno oceno o sprejemnih pogojih za prosilce na podlagi vseh takrat relevantnih informacij, je torej ta ocena ključna tudi za tožnika, in se ji zato ni treba posebej opredeljevati do dokazov, ki jih je predložil tožnik, saj se je do razmer opredelilo že ESČP, ki transferjev v Italijo ni ustavilo. Zgolj dejstvo, da ESČP v citirani zadevi ni ustavilo vseh transferjev v Italijo, namreč ni podlaga za to, da v postopkih predaje v Italijo ni treba več ugotavljati razmer oziroma se v primeru zatrjevanih sistemskih pomanjkljivosti do le-teh ni treba opredeljevati. Kot je bilo že navedeno, pride v primeru zatrjevanih sistemskih pomanjkljivosti oziroma pogojev za sprejem prosilcev, ki bi lahko povzročili nevarnost nečloveškega ali poniževalnega ravnanja, do obrnjenega dokaznega bremena in tožena stranka se mora do predloženih poročil oziroma dokazov opredeliti.

20. Tudi po presoji Vrhovnega sodišča je sodišče prve stopnje v izpodbijani sodbi pravilno poudarilo, da se tožena stranka ni opredelila do tožnikovih navedb o nastanitvenih razmerah in da samo dejstvo, da Italija intenzivno izvaja programe v okviru projektov CARA in SPRAR, ki med drugim predvidevajo tudi primerno nastanitev, samo po sebi ne pomeni, da bo taka tudi zagotovljena. Prav tako ni razvidno ali oziroma kako je tožena stranka upoštevala dokaze, ki jih je glede tega predložil tožnik, ki utemeljeno opozarja tudi na to, da se je tožena stranka oprla tudi na dokazila (dokument raziskave EASO z dne 14. 6. 2014), ki jih ni v spisu oziroma niso dostopna ter mu pred odločitvijo ni bilo omogočeno, da se o njih izjavi. Zato je sodišče prve stopnje utemeljeno očitalo toženi stranki kršitev pravil postopka iz 3. in 7. točke drugega odstavka 237. člena

ZUP.

21. Glede na navedeno je Vrhovno sodišče pritožbo tožene stranke zavrnilo in potrdilo izpodbijano sodbo sodišča prve stopnje (76. člen ZUS-1).

Datum zadnje spremembe: 05.08.2015